

Sygn. akt III CSK 338/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku E. M., D. M., N. T.

i M. S.

przy uczestnictwie G. L., A. L., Gminy Wieliczka, Skarbu Państwa - Starosty

Powiatowego w Wieliczce, W. sp. z o.o. w W.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników G. L. i A. L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 1886/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2015 r. - w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej - Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację uczestników G. L. i A. L. od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 26 kwietnia 2013 r., uwzględniającego wniosek.

Uczestnicy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący powołują się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Tych wymagań skarga kasacyjna nie spełnia, zwłaszcza że w istocie została skierowana przeciwko ustaleniom i ocenie dowodów, na co ewidentnie wskazuje zarzut „rażącego naruszenia zasad oceny dowodów”. Takie zarzuty są w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), samo zaś twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stanowi próbę narzucenia wersji skarżących i ich wizji stanu faktycznego, co także wykracza poza zasady kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).